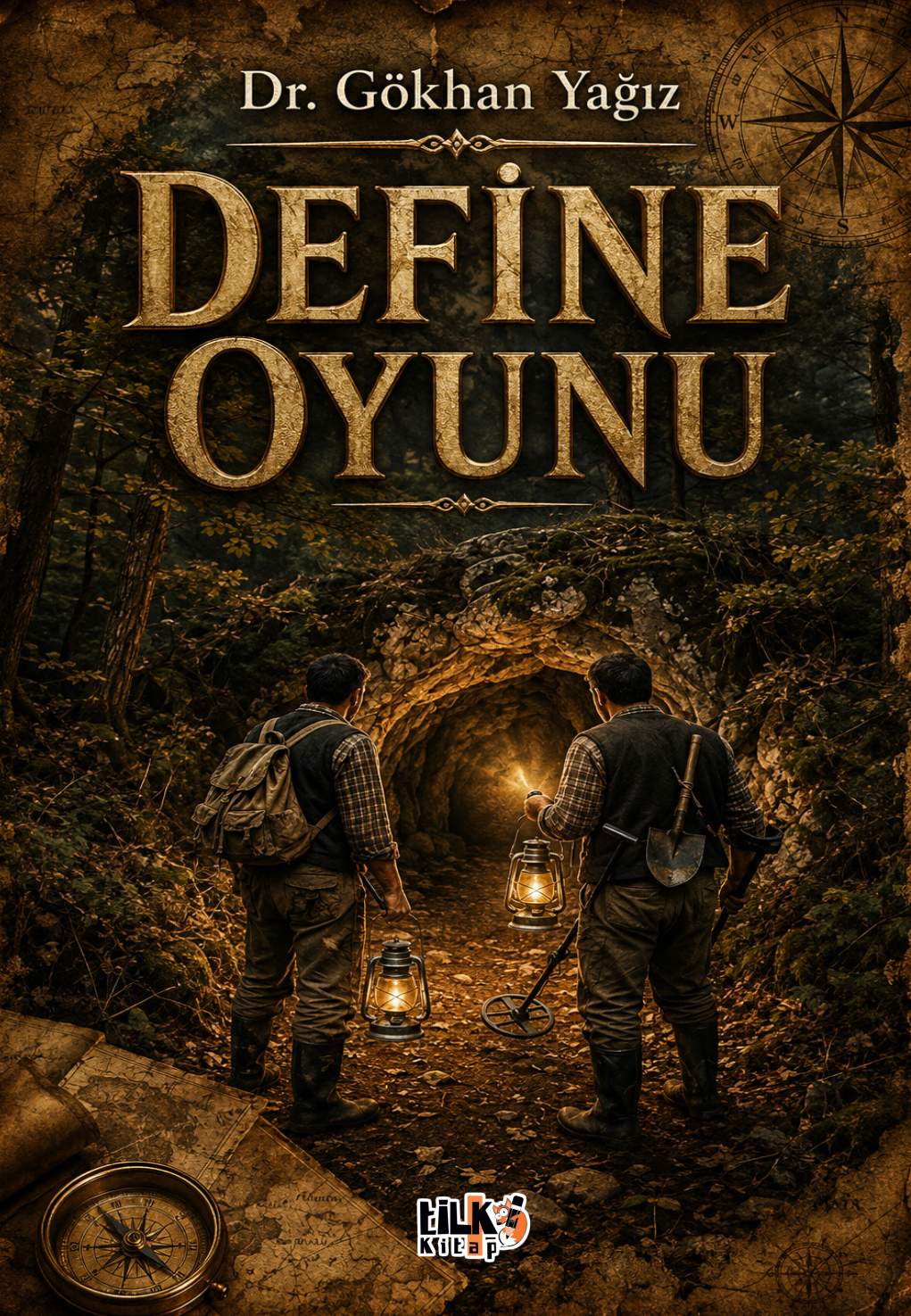
Dr. Gökhan Yağız

DEFİNE OYUNU

İLK Kitap

tilki
Kitap

DEFİNE OYUNU
Gökhan Yağız

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Tuba Aslantaş
Sayfa Tasarım: Yusuf Efe Civlez
Kapak Tasarım: Yusuf Efe Civlez

1. Basım, İstanbul, Ağustos 2026
ISBN: 978-625-5896-78-0
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

DEFİNE OYUNU

Gökhan Yağız

Bu romanın içinde yer alan tüm karakterler, olaylar, kurumlar ve mekânlar tamamen kurgu ürünüdür. Gerçek hayattaki kişilerle; yaşayan veya vefat etmiş bireylerle, gerçek mekânlarla veya yaşanmış olaylarla herhangi bir bağlantısı yoktur, tamamen rastlantıdan ibarettir.

YAZAR HAKKINDA

Dr. Gökhan Yağız, 1992 yılında Bursa'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini Bursa'da, lisans eğitimini ise Kastamonu Üniversitesi İlköğretim Matematik Öğretmenliği Bölümü'nde tamamladı. Ardından Bursa Uludağ Üniversitesi'nde Matematik Eğitimi alanında yüksek lisans ve doktora eğitimini başarıyla tamamladı. 2014 yılından bu yana ortaokullarda matematik öğretmeni olarak görev yapmaktadır. Evli olan Dr. Gökhan Yağız, yaşamını Bursa'da sürdürmektedir.

TEŞEKKÜR

Bu romanı yazmak, ucu bucağı görünmeyen uzun bir define avına çıkmak gibiydi. Ancak bu zorlu yolculuğun en başından beri, attığım her adımda yanımda olan, sabrıyla, sevgisiyle ve inancıyla bana rehberlik eden kıymetli eşime sonsuz teşekkür ederim. Sen olmasaydın, bu yolculuk eksik, bu satırlar ise hep yarım kalırdı. Hayatımdaki en büyük ve en değerli hazine sensin.

Beni her zaman yüreklendiren ve sevgilerini esirgemeyen canım anneme, babama ve desteğini arkamda daima hissettiğim sevgili kardeşime de minnettarım.

İyi ki varsınız, iyi ki yanımdasınız.

ÖN SÖZ

İnsanoğlu var olduğu günden beri hep gizemlerin, kayıp medeniyetlerin ve toprağın altında saklı kalan sırların peşinden koşmuştur. Define aramak, sadece altın veya mücevher bulma arzusu değildir; Geçmişin izini sürmek, tarihin karanlık sayfalarında kaybolmak ve bilinmeyene karşı duyulan o önlenemez tutkunun peşinden gitmektir. Elinizde tuttuğunuz bu kitap, tam da bu tutkunun, hırsın ve dostluğun sınırlarını zorlayan bir maceranın kapısını aralıyor.

Bu romanı kaleme alırken, okuru sadece tehlikeli patikalarda ve gizemli haritaların izinde bir yolculuğa çıkarmayı değil, aynı zamanda insanın kendi içindeki derinlikleri, yüzleştiği hırsları ve sadakati de sorgulatmaya çalıştım. Her sayfada bir sonraki adımı merak edecek, karakterlerle birlikte ipuçlarını çözecek ve belki de labirentin ortasında yönünüzü kaybedeceksiniz. Macera ve sır perdelerini aralamayı sevenlerin kendilerinden bir parça bulacağı bir serüven sizi bekliyor.

Fısıltıların ve gölgelerin peşinden gitmeye hazırsanız, sayfaları çevirmeye başlayabilirsiniz.

Keyifli okumalar dilerim.

Bölüm 1 - Eski Cam Şişe

Dün Fuat ve beraber çalıştığı mesai arkadaşları için kelimenin tam anlamıyla pestillerinin çıktığı, oldukça yıpratıcı ve stresli bir gün geride kalmıştı. Müşterilere söz verilen ve acilen teslim edilmesi gereken ürünleri vaktinde yetiştirebilmek adına, atölyenin tozlu ve gürültülü ortamında akşamın geç saatlerine kadar âdeta dirsek çürütmüş, nefes alacak vakit bulamamışlardı. Mesai saati nihayet sona erip paydos dendiğinde, Fuat'ın bedeni o kadar büyük bir bitkinlik ve derman kaybı yaşıyordu ki, zihni başka hiçbir şeyi düşünemez olmuş, sadece yumuşacık bir yastığın ve sıcak bir yatağın hayaliyle dolup taşmıştı. Hiç vakit kaybetmeden, yorgun argın bir hâlde arabasına atlayıp evin yolunu tuttu; kapıdan içeri girer girmez, üzerindeki iş kıyafetlerini bile değiştirmeye mecali kalmadan kendini yatağın üzerine bıraktı ve saniyeler içinde dünyanın geri kalanına kapılarını kapatarak derin bir uyku denizine daldı.

Saatler süren, dış dünyadan tamamen kopuk, deliksiz ve son derece huzurlu bir uykunun ardından gözlerini yavaşça açtığında, vakit henüz sabahın ilk saatleriydi ve gün ışığı şafağın sökmesiyle odaya yeni yeni sızmaya başlıyordu. Normal şartlar altında, haftanın tüm yorgunluğunu atmak için hafta sonları öğlene kadar uyumayı ve geç uyanmayı tercih eden biri olsa da vücudu o ağır uykuda ihtiyacı olan tüm dinlenmeyi eksiksiz bir şekilde almış olacak ki, biyolojik saati onu erkenden uyandırıvermişti. Yataktan dinç bir şekilde kalkıp banyonun

yolunu tuttu; ellerine doldurup yüzüne çarptığı buz gibi soğuk suyla birlikte, zihnindeki o son akşamdan kalma mahmurluğu ve ağırlığı da söküp attı.

Mutfak tezgâhının başına geçip kendine zengin ve mükellef bir sabah kahvaltısı hazırlamak için malzemeleri çıkarmaya başlarken, bir yandan da alışkanlık gereği telefonundan hafta sonunun hava durumu tahminlerini kontrol etti. Ekrandaki parlak simgeler, günün tamamen güneşli, açık ve pırıl pırıl geçeceğini müjdeliyordu; ancak Fuat'ın zihninde bu güzel ve bahar havasını andıran günü nasıl değerlendireceğine dair henüz en ufak bir fikir ya da yapılmış bir organizasyon yoktu. Tam özenle hazırladığı sofraya oturup ekmeğinden ilk lokmasını koparacaktı ki, telefonunun o keskin ve tiz sesi sessiz mutfakta yankılanmaya başladı. Ekranda mesai arkadaşı ve dostu Mesut'un adını görünce, "Hayırdır inşallah." diyerek kısa süreli bir şaşkınlık yaşadı; ardından bu sabahın erken saatindeki aramanın ardında yatan asıl sebebi merak ederek telefonu açıp kulağına götürdü.

Mesut, telefonda selam sabahı kısa tutup doğrudan asıl meseleye girerek, "Fuat, dostum rahatsız etmedim umarım; bugün için önceden kararlaştırdığın bir programın ya da yapmak zorunda olduğun bir planın var mı?" diye sordu. Fuat, "Yok be Mesut, ne planı... Bugün tamamen boşum, evde pineklemeyi düşünüyordum, herhangi bir hazırlığım ya da randevum yok." diye cevap verince Mesut, derin bir nefes alıp rahatlamış bir ses tonuyla teklifini sundu: "Harika, buna çok sevindim! O zaman bugün bana eşlik edebilir, yol arkadaşım olabilirsin. Biliyorsun geçen gün iş için köye gittiğimde aceleden bazı şahsi eşyalarımı orada unutmuşum; diyorum ki eğer senin için de uygunsa seninle arabaya atlayıp köye gidelim, hem bir hava almış oluruz hem de şu emanetleri alıp hemen geri döneriz."

Fuat, telefonda duyduğu o kısa cümlenin ardındaki gerçek manayı saniyeler içinde, âdeta bir şimşek çakmışçasına anında kavrayıverdi. Mesut'un sıradan bir şeymiş gibi dile getirdiği 'unutulan eşya' tabiri, aslında aralarında bir parola gibi kullandıkları, Mesut'un hayatının en büyük tutkusu hâline gelen define arayışları ve gizemli kazı işleriyle ilgili çok özel bir şifreydi. Mesut'un, yerin altındaki saklı tarihe ve efsanevi gömülere olan o aşırı, hatta dizginlenemez merakını çevresindeki herkes gayet iyi bilirdi; Fuat da bu heyecan verici konularda ondan pek geri kalmasa da mizaç olarak her zaman biraz daha temkinli, adımlarını hesaplayarak atan taraftı. Bu iki adamın arasındaki sarsılmaz bağ, sadece bir atölyede yan yana çalışmaktan gelen sıradan bir iş arkadaşlığına dayanmıyordu; onlar aynı mahallenin tozlu sokaklarında koşturmuş, aynı çocukluk oyunlarıyla serpilmiş ve büyüme sancılarını beraber göğüslemiş iki kadim dosttu. Hatta aralarındaki bu kopmaz samimiyet ve karşılıklı sarsılmaz güven duygusu, birçok öz kardeşin arasındaki bağdan çok daha derin ve ileri bir düzeydeydi.

Mesut'un ev hayatı, dışarıdaki macera dolu arayışlarının aksine oldukça düzenli, sakin ve imrenilecek bir huzura sahipti; her zaman zarif duruşuyla takdir edilen, ağırbaşlılığıyla bilinen ve sadece gerektiği kadar, az ama öz konuşmayı tercih eden eşi Hatice ile kurdukları yuvaları herkesçe sevilirdi. Hatice ve Mesut sadece aynı köyün toprağında yetişmiş iki hemşeriden de öte, soyları birbirine dayanan uzaktan akraba iki gençti. Çocukları dokuz yaşındaki Yusuf, babasının o yerinde duramayan, her şeyi sorgulayan hareketli ve meraklı yapısını neredeyse tamamen miras almıştı; altı yaşındaki dünya tatlısı Esma ise annesinin o eşsiz sakinliğini, vakur duruşunu ve duru güzelliğini bir ayna gibi yansıtıyordu. Mesut; iri yarı cüssesiyle

dikkat çeken, yakışıklı ve bazen damarı tuttuğunda inadından asla ödün vermeyen biri olsa da kalbi her daim ailesi ve sevdikleri için çarpan, onlara son derece düşkün bir aile babasıydı.

Öte yandan Fuat, henüz yolun başında sayılan, hayatının en taze baharını yaşayan ve yeni nişanlanmış olmanın verdiği o tatlı heyecanla dolup taşan bir gençti. Mesut kadar heybetli, yapılı ve güçlü bir fiziksel yapıya sahip olmasına rağmen, Fuat'ı arkadaşından ayıran en belirgin özelliği karakterindeki o dinginlikti; o, çok daha sakin kalabilen, olayları mantık süzgecinden geçiren zeki ve pratik bir zekâya sahipti. Özellikle kimsenin içinden çıkamadığı karmaşık bulmacaları çözmeye, gizli kalmış şifreleri tek tek ayıklayıp gerçeğe ulaşmaya karşı doğuştan gelen inanılmaz bir tutkusu ve yeteneği vardı. Bu yolculuk hem bu zekânın bir testi hem de iki dostun ortak macerasının yeni bir sayfası olacaktı.

Fuat'ın hayatını birleştirmek üzere ilk adımı attığı nişanlısı Zeynep, yirmi altı yaşının tüm tazeliğini taşıyan, duru güzelliğiyle çevresindekileri kendine hayran bırakan ama bu görsel zarafetini son derece cana yakın, hoşsohbet ve içten tavırlarıyla taçlandıran bir genç kızdı. Zeynep'in kökleri de aslen Fuat ve Mesut ile aynı topraklara, aynı köye dayanıyordu; fakat ailesi rızık peşinde koşmak adına uzun yıllar önce köydeki düzenlerini bozmuş, Fuat'ın şu an ekmeğini kazandığı iş yerinin de bulunduğu ilçeye göç edip oraya kök salmışlardı. Köyün o sessiz, huzurlu atmosferi ile ilçenin hareketli yaşamı arasındaki o yaklaşık bir saatlik mesafe, şimdi iki dostun önünde uzanan gizemli ve heyecan dolu maceranın da ana rotasını, gidilecek yolun haritasını sessizce belirliyordu.

Fuat, sabahın o ilk, taze ışıklarıyla eş zamanlı olarak başladığı ve tek başına yaptığı sakin kahvaltısını afiyetle bitirdikten

sonra, zihninde günün geri kalanını nasıl yöneteceğini tasarlayarak yavaşça sofradan kalktı. İçindeki o gizli heyecanı bastırmaya çalışarak dışarı çıkmak için hazırlıklarına hız verdi; tıraşını oldu, en rahat kıyafetlerini seçti. Evden ayrılıp arabanın anahtarını eline almadan hemen önce, bir nişanlıya yakışan o asil nezaketle Zeynep'i aradı. Telefonun diğer ucundaki sevdiği kadına, gün içindeki planlarını en ince ayrıntısına kadar anlatmasa da rotasını paylaştı; can ciğer çocukluk arkadaşı Mesut'la beraber, aniden gelişen ve halledilmesi gereken bir iş meselesi için köye kadar kısa bir yolculuğa çıkacaklarını, akşama varmadan döneceklerini haber verdi.

Aynı dakikalarda, ilçenin birkaç sokak ötesinde Mesut da kendi evinde benzer bir hareketlilik ve tatlı bir telaş içindeydi. Çizmelerini giyip, gerekli olabilecek birkaç aleti çantasına yerleştirdikten sonra kapıya yöneldi. Tam evden çıkacakken, mutfakta işleriyle uğraşan eşi Hatice'ye doğru seslenerek durumu kısaca özetleme gereği duydu: "Hanım, bizim sağdıç Fuat'la acil olarak köye kadar uzanmamız icap etti, bir gidip geleceğiz hemen. Sakın ola ki bizi merak edip boş yere telaşlanma; oradaki işlerimizi bir an evvel, yoluna koyar koymaz, akşama kalmadan mutlaka sağ salim dönmüş oluruz."

Hatice, yılların getirdiği tecrübe ve her zamanki o anaç, korumacı tavrıyla kocasını kapıdan uğurlarken, içindeki o hafif endişeyi dile getirmeden edemedi. "Tamam, bey, madem öyle diyorsun, gitmeniz de gerekiyorsa gidin elbet; ama ne olursun yollarda çok dikkatli olun. Sakın ha gaza fazla yüklenip arabayı hızlı sürmeyin, yolların şakası olmaz, dikkatli gidin." diyerek sevgi dolu bir uyarıyla onu yolcu etti. İki dost için artık beklenen an gelmiş, gizemli yolculuk başlamıştı.

Mesut, eşi Hatice'nin o her zamanki şefkat ve korumacılık

dolu hayır duasını arkasına alıp içini ferahlattıktan sonra, daha fazla vakit kaybetmeden kapının önünde bekleyen arabasına atladı. Kontağı çevirir çevirmez, rotasını doğruca can ciğer dostu Fuat'ın evine doğru kırdı. Zaten ikisinin de evleri aynı mahallede, birbirine yürüyüş mesafesi denecek kadar yakın bir konumda olduğundan, bu kısa ulaşım süreci sadece birkaç dakikasını almıştı. Fuat da tam o esnada ceketini üzerine geçirmiş, evden çıkmak üzere kapıdan dışarı adımını atıyordu ki, sokağın başında Mesut'un aracının belirdiğini gördü. Bu iki kadim dost, sanki çocukluk yıllarındaki o ele avuca sığmaz maceralarından birine yeniden atılacakmışçasına, yüzlerinde saklayamadıkları bir heyecanla selamlaşıp hızla arabanın koltuklarına yerleştiler. Saatler öğleden sonra tam ikiyi gösterdiğinde, motorun gürültüsüyle birlikte ilçenin tanıdık sokaklarını geride bırakıp, uçsuz bucaksız tarlaların arasından kıvrılarak köye doğru uzanan o uzun ve gizemli yola koyuldular.

Yolculuğun başlangıç evresinde her şey tam da arzu ettikleri gibi, fevkalade bir düzen içinde ilerliyor görünüyordu; başlarını yukarı kaldırdıklarında gökyüzü pırıl pırıl, masmavi bir sonsuzluk gibi uzanıyor, güneşin parlak ışıkları yeryüzünü alabildiğine aydınlatıyordu. Yolun bu saatlerde beklenmedik bir şekilde tenha ve sakin olması, hem sürüş konforunu artırıyor hem de gizli planlarını bir an evvel gerçekleştirmeleri için işlerini kolaylaştıracak bir işaret gibi duruyordu. Ancak köye giden bu kadim güzergâhın belirli bir kısmı, şehirden ve insan izinden tamamen soyutlanmış, dalları göğe uzanan asırlık ağaçların arasından süzülüp giden, ıssızlığıyla meşhur derin bir ormanlık alanın tam ortasından geçiyordu. Yola çıkmalarının üzerinden yaklaşık olarak yarım saatlik bir zaman geçmişti ve buraya kadar geçen her kilometre, son derece huzurlu ve keyifli bir sohbet eşliğinde kat edilmişti.

Fakat her ne olduysa, yolun o sık ağaç gövdeleriyle kaplı, gün ışığının bile girmekte zorlandığı ve görüş açısının iyice daraldığı o karanlık ormanlık kesimine girdiklerinde oldu. Hiç hesapta olmayan, akıllarının ucundan bile geçmeyecek bir anda, yolun kenarındaki gür çalılıkların arasından hışımla fırlayan, oldukça kalabalık ve cüsseli bir yabani domuz sürüsü, âdeta bir sel gibi ansızın asfaltın ortasına daldı. Mesut, direksiyonun başında bir anda donup kalırken, ormanın sessizliğini yırtan bu ani hareketlilikle beraber iki dost kendilerini bir anda büyük bir tehlikenin tam ortasında buluverdiler. Arabanın önünde beliren bu devasa sürü, hem yolculuğun seyrini hem de iki arkadaşın kalp atışlarını bir anda değiştirecekti.

Fuat, bir anda ön camın önünde beliren o devasa ve ürkütücü manzara karşısında âdeta dehşete düşerek, "Mesut, Allah aşkına dikkat et! Hemen önüne bak, koca bir domuz sürüsü yola fırladı, üzerimize geliyorlar!" diye avazı çıktığı kadar, ciğerlerini patlatırcasına bağırdı. Fuat'ın bu ani, keskin uyarısı ve aynı saniyelerde karşısında beliren onlarca iri, siyah hayvanın ürkütücü görüntüsüyle Mesut bir anlık şiddetli bir panik yaşadı; elleri direksiyonun üzerinde kontrolsüzce titredi ve o dehşet anında zihni durma noktasına gelerek ne yapacağını bilemez bir hâlde donup kaldı. Son bir refleksle, belki arabayı hayvanlara çarpmaktan kurtarabilirim ümidiyle, ayağını gazdan çekip fren pedalına olanca gücüyle, âdeta tüm gövdesiyle yüklendi. Ancak ne yazık ki bu son saniye hamlesi pek de etkili olamadı; zira frene basmak için artık çok geç kalınmıştı ve araba ile sürü arasındaki mesafe bir nefes kadar daralmıştı. Sürüdeki o cüsseli domuzlardan bir iki tanesi, kulakları tırmalayan, metalin ete çarptığını hissettiren büyük bir gürültüyle arabanın ön tarafına çarpmıştı bile. Bu şiddetli çarpmanın etkisiyle

koca araç sanki yerinden fırlayacakmış gibi sarsıldı; arabanın ön kaportasında bakması bile can sıkıcı olan derin bir göçük meydana gelmiş, sol farın kristal camı ise aldığı darbenin şiddetiyle boydan boya çatlayarak tuzla buz olmuştu.

Olayın şokuyla araç içinde çakılı kalan iki dost, o hırçın ve kalabalık sürünün hızla yolun karşı tarafına geçip ormanın karanlık derinliklerinde izlerini kaybettirmesini beklediler. Yol tekrar tamamen sessizliğe bürünüp açıldığında, Mesut yaşadığı o büyük korkunun ve adrenalin patlamasının etkisiyle hâlâ zangır zangır titreyen ellerini biraz olsun yatıştırabilmek için aracı hemen yolun kenarındaki güvenli bir cebe çekti. Torpidodan çıkardığı sudan birkaç yudum alarak boğazındaki o kuruluktan kurtulmaya çalıştı; kalp atışları yavaş yavaş normal ritmine dönmeye başladığında ve üzerindeki o ilk dehşet bulutu dağıldığında, derin bir nefes alıp tekrar direksiyonun başına geçti. Yaşadıklarına hâlâ inanamıyormuş gibi büyük bir şaşkınlık içinde, "Fuat, yahu bu domuzlar da nereden çıktı böyle? Sanki bir anda yer yarıldı da yerin dibinden fırlayıp önümüze daldılar. İnan bana eğer son saniyede o freni köklemeseydim ve hızı bir nebze olsun kesmeyi başaramasaydım, o hayvanlara tam süratle çarpıp arabayı şarampole yuvarlayacaktık, az kalsın takla attıracaktık." diyerek yaşadığı korkuyu sitem dolu sözlerle dile getirdi.

Fuat, arabanın içinde asılı kalan o benzin ve korku kokusu arasında hâlâ yaşadığı dehşet dolu anların şokunu üzerinden tam anlamıyla atlatamamıştı. Derin bir nefes alıp dışarıdaki ıssız yola bakarak, "Hiç sorma be Mesut, olan bitene ben de gerçekten zerre kadar bir anlam veremedim. Aklım almıyor; bu kadar kalabalık ve cüsseli bir domuz sürüsünün, gün ortasında, güneşin en tepede olduğu bu vakitte buralarda ne işi vardı?

Nereden gelip de bu denli büyük bir panikle nereye kaçıyorlardı, bir türlü çözemedim." dedi. Ardından zihninde ihtimalleri sıralamaya devam etti: "Büyük ihtimalle ormanın o derin ve karanlık iç kısımlarında peşlerine bir kurt sürüsü düştü ya da kaçak avcılar tarafından tüfek sesleriyle ürkütüldüler de can havliyle, önlerini bile görmeden kendilerini bu yola fırlattılar. Başka türlü bu çılgınlık açıklanamaz."

Yaşanan bu beklenmedik ve sarsıcı kaza, Fuat'ın üzerinde nedense son derece uğursuz ve karanlık bir etki bırakmıştı; göğsünün tam üzerine, âdeta bir kaya parçası gibi tarif edemediği ağır bir sıkıntı çökmüştü. Bu durumu bir işaret, kötü bir başlangıç gibi görmeye başlamıştı. Arkadaşına doğru kaygılı bir bakış fırlatarak, "Bak sağdıcım, dürüst konuşmak gerekirse bu olanlar hiç ama hiç hoşuma gitmedi. Şu an içimde çok garip, huzursuz ve sanki kötü bir şey olacakmış gibi hissettiren o kemirgen duygu var. Yolun henüz çok başındayken, başımıza daha büyük bir bela gelmeden acaba geri mi dönsek? Bu define işini, bu gizemli yolculuğu daha hayırlı ve güvenli bir zamana mı bıraksak ne dersin?" diye sordu. İçindeki o güçlü önsezi, onu eve dönmeye zorluyordu.

Mesut ise bu sırada, ilk anın o dondurucu korkusunu üzerinden tamamen atmış, sarsılan özgüvenini yeniden toplayarak iyice sakinleşmişti. Fuat'ın yüzüne yansıyan o derin endişeleri görüp onu teselli etmek ve yatıştırmak istercesine, "Yahu boşuna kuruntu yapıp kendi kendini yiyip bitirme Fuat. Bak, verilmiş sadakamız varmış ki bu büyük badireyi çok ucuz atlattık, kimsenin burnu bile kanamadı." dedi. Kararlılığını bozmadan devam etti: "Köyde zaten öyle saatlerce kalıp vakit kaybetmeyeceğiz. Hemen gideceğiz, o tozlu rafların ardında gizli duran eski define haritasını sağ salim alacağız ve hemen

ardından geri dönüş yoluna koyulacağız. Zaten evde bizi bekleyenlere de söz verdik; hava kararıp akşamın o kasvetli karanlığı çökmeden çoktan ilçeye varmış, evimizde çayımızı içiyor oluruz." diyerek teselli dolu sözlerinin ardından kararlılığını göstermek istercesine gaz pedalına hafifçe yüklendi ve arabayı yeniden yola çıkardı.

Ana yolun gürültülü ve kalabalık trafiğini geride bırakıp, köye uzanan o dar ve kıvrımlı sapağa sapmalarının üzerinden çok geçmemişti ki; üzerinde yılların yorgunluğunu taşıyan hafif pas lekeleri belirmiş olsa da tüm ihtişamıyla yol kenarında gururla dikilen o meşhur 'Köyümüze Hoş Geldiniz' yazılı tabela görüş alanlarına girdi. Mesut ve Fuat, ne zaman bu eski tabelanın yanından geçseler, göğüs kafeslerinin en derin noktalarında tarifi imkânsız, insanı içine çeken tuhaf bir mutluluk ve huzur selinin dalga dalga yükseldiğini hissederlerdi. Bu metal parçası onlar için sadece coğrafi bir sınırın başlangıcını değil; aynı zamanda çocukluklarına, o tertemiz masumiyetlerine ve her türlü kaygıdan uzak geçirdikleri saf zamanlarına açılan sihirli bir kapıyı temsil ediyordu. Köyün sınırlarından içeriye doğru attıkları her adımda, zihinlerinin tozlu raflarında saklanan, sokaklarda yalın ayak koşturdukları mutlu anlar bir bir canlanıyor; o eski, güzel ve dertsiz günlere duydukları derin özlem, her ikisinin de nemlenen gözlerinden açıkça okunuyordu.

Arabanın camından dışarıyı süzerek köyün merkezine doğru ağır ağır ilerledikçe, hafızalarındaki o tanıdık çehrelerle birer birer karşılaşmaya başladılar. Yol kenarına dizilmiş kerpiç evlerin önündeki sedirlerde, ikindi güneşinin son sıcaklığının tadını çıkaran yaşlı teyzeler; dizlerinde yarım kalmış örgü işleriyle bir yandan elindeki şişleri tıkır tıkır hareket ettiriyor,

bir yandan da bitmek bilmeyen, kahkahası eksik olmayan koyu bir mahalle muhabbetine dalmış görünüyorlardı. Birkaç ev ilerideki köy odasının önünde ise, ömürlerini bu bereketli topraklara adamış, yüzleri tarla çizgileri gibi yarılmış yaşlı amcalar bir araya toplanmıştı. Her biri elindeki bastonuna yaslanarak; eski tadı kalmayan bayramları, geçmişteki bereketli hasatları ve artık sadece anılarda kalmış o görkemli günleri birbirlerine anlatarak yâd ediyorlardı.

Köyün içine doğru daldıkça, bu topraklarda genç nüfusun neredeyse yok denecek kadar azalmış olduğu gerçeği tokat gibi yüzlerine çarpıyordu. Kimisi yükseköğretim hayalleriyle okumak için, kimisi ise rızkını taştan çıkarmak ve geçim derdini omuzlamak için gurbete düşmüş; çevre ilçelere veya devasa binaların yükseldiği büyük şehirlere çalışmaya gitmişti. Bir zamanlar çocuk sesleriyle çınlayan o dar sokaklar, şimdi bu gidişlerin ve terk edilmişliğin yarattığı hüzünlü, bir o kadar da ağır bir sessizliğe bürünmüştü. İki dost, bu sessizliğin içinde hem kendi geçmişlerini arıyor hem de önlerindeki gizemli haritaya giden yolu sessizce kat etmeye devam ediyorlardı.

Fuat, arabanın yarı açık camından dışarıda süzülen tanıdık ama bir o kadar da değişmiş sokakları izlerken göğsünün derinliklerinden gelen çok derin bir iç çekti. Arkadaşına dönerek, "Mesut, şöyle bir durup hafızanı yoklar mısın? Bizim çocukluğumuzun geçtiği o yıllarda bu köy ne kadar kalabalık ne kadar hayat dolu ve cıvıl cıvıldı, hatırlıyor musun?" dedi. Sesindeki hüzün tonu artarak devam etti: "O zamanlar her köşe başında, her dar sokak arasında toz toprak içinde oyunlar oynayan, şen kahkahaları birbirine karışan bir sürü çocuk olurdu. Sabahın ilk ışıklarından güneş dağların arkasına çekilip gün batana kadar o çocuk sesleri köyün bir ucundan diğer ucuna yankılanır,

köyün neşesi ve canlılığı asla eksik olmazdı. Şimdi ise baksana, sanki o gürültülü hayat gitmiş, yerine büyük bir ıssızlık gelmiş. Âdeta koskoca köyde in cin top oynuyor, her yer derin bir sükûnete gömülmüş durumda."

Mesut, aracı köyün hafif engebeli yollarında dikkatle sürerken, direksiyonu hafifçe kırıp Fuat'ın bu içten tespitini hüzünlü bir şekilde onayladı. "Ah dostum hiç sorma, köyün bu ıssızlaşmış, sanki terk edilmiş bir hayalet kasabayı andıran son hâli benim de yüreğimi burkuyor, içimi sızlatıyor." diye karşılık verdi. Ancak kabullenmişliğin verdiği bir ağırlıkla ekledi: "Ama elden ne gelir ki? Zaman değişti, şartlar ağırlaştı. Artık herkes bir şekilde kendi yaşam mücadelesini veriyor, çoluğunun çocuğunun rızkını kazanmak ve o zorlu ekmek parasının peşinde koşmak için dünyanın bir ucundan öbür ucuna savrulup gidiyor. Kimse keyfinden toprağını bırakmıyor ama mecburiyetler bazen en ağır yük oluyor."

Fuat, arkadaşının bu gerçekçi yorumuna hak vererek, "Orası öyle tabii, söylediklerinde yerden göğe kadar haklısın sağdıç." dedi. Kendi durumlarını da bu büyük tablonun içine yerleştirerek konuşmasını sürdürdü: "Bak aslında biraz düşününce biz de o gidenlerden pek farklı bir durumda değiliz; sonuçta biz de çok uzun zamandır bu topraklarda yaşamıyoruz, buranın günlük dertleriyle dertlenmiyoruz. Ancak bayramdan bayrama, özel ailevi günlerde ya da nadiren denk getirebildiğimiz kısa izin günlerimizde bir misafir gibi gelip gidebiliyoruz buralara. 'Köylüyüz' diyoruz ama asıl hayatımız artık başka yerlerde akıp gidiyor."

Mesut ise yaşanılan bu toplumsal dönüşümü ve kişisel fedakârlıkları özetleyen o son vurucu cümleyi kurdu: "Maalesef günümüzün zorlu yaşam şartları, ekonomik koşullar ve üzeri-

mizdeki ağır mecburiyetler bizleri bu şekilde yaşamaya zorluyor. Kalbimiz burada kalsa da bedenimiz gurbette ter dökmek zorunda kalıyor."

Mesut, arabanın hızını iyice düşürüp tekerlekleri köyün tozlu toprağında ağır ağır yürüterek aracı doğruca çocukluğunun geçtiği o eski, hatıralarla dolu evlerinin önüne kadar getirdi. Artık önlerindeki asıl hedef ve ne yapmaları gerektiği gün gibi ortadaydı: Hiç vakit kaybetmeden evin tavan arasındaki o kimsenin bilmediği gizli bölmeye çıkacak, yılların gizemini ve tozunu üzerinde taşıyan o kıymetli define haritasını saklandığı yerden çıkaracak ve ardından derhâl dönüş yoluna koyulacaklardı. Ne de olsa ilçeden ayrılırken eşine ve çocuklarına kesin bir söz vermiş; güneş ufuk çizgisinde kaybolup gitmeden, akşamın o gri karanlığı sokaklara çökmeden çoktan evine dönmüş olacağını söylemişti. Zaten köye ulaşmaya çalışırken yolda hiç hesapta olmayan bir anda karşılarına çıkan o hırçın domuz sürüsü, hem epey vakitlerini çalıp programlarını aksatmış hem de sinirlerini yay gibi gerip morallerini bozmuştu. Bu sebeple artık tek bir saniyeyi bile boş yere heba etmeden, hiçbir yerde oyalanıp durmadan yola çıkmaları gerekiyordu; aksi bir durumda ilçeye varmaları planladıklarından çok daha geç bir saate kalacak, evdekiler meraktan kendilerini yiyecekti. Aracını her zamanki ustalıkla kapının tam önüne park ettikten sonra yan koltukta oturan Fuat'a dönerek: "Sağdıç, sen istersen burada araçta kalıp biraz dinlen ya da kapının önünde bir on dakika kadar beni bekle; ben hemen çevik bir hareketle yukarı kata süzülüp şu emanet define haritasını sakladığım yerden alıp geleyim," dedi.

Fuat, oturduğu koltukta sırtını dikleştirip biraz doğrulurken, arkadaşının bu teklifini hemen onayladı. "Tamamdır sağ-

dıcım, sen hiç merak etme, ben tam burada, kapının önünde seni bekliyor olacağım. Hadi bakalım sen de elini çabuk tut, yukarıda fazla oyalanmadan şu işini bir an evvel hallet de yanıma gel. Ben de o sırada burada boş boş oturup vakit öldürmeyeyim; bizimkilerin kapısını bir çalıp yanlarına uğrayayım, iki kelam edip hemen çıkayım diyorum. Sonuçta o kadar yolu tepip ilçeden buralara kadar, baba ocağının dibine kadar gelmişken; annemlerin yanına iki dakika uğramamak, ellerini öpüp bir selam vermemek bize yakışmaz. Şimdi duyarlar da haberleri olur falan, ayıp olur, vallahi hepsinin gönlü kalır, sitem ederler." diyerek hem bir evladın göstermesi gereken hürmeti dile getirdi hem de beklediği süreyi değerlendirmek istedi. Mesut, hızlı adımlarla evin kapısına yönelirken; Fuat da kendi ailesinin sıcak nefesini duyacağı o kısa ziyaret için araçtan aşağı süzüldü.

Aslına bakılırsa Fuat'ın şu yoğun çalışma temposu arasında yolu buralara düşürmek ve her fırsatta köye gelmek istemesi için, gizli maceralardan çok daha somut ve hayati bir sebebi daha mevcuttu. Yaklaşan yaz aylarıyla birlikte okulların kapanacağı, çocukların karne sevinciyle dolup taşacağı o heyecan dolu haftanın sonunda, köy meydanında dillere destan büyük bir düğünü olacaktı. Hayatını birleştireceği o mutlu güne sayılı zaman kalmışken, her boş vaktini ve her izin gününü bir fırsat biliyor; ilçeden köye koşturarak ailesiyle birlikte eksikleri gidermek, düğün hazırlıklarını bir an evvel tamamlamak için âdeta gece gündüz demeden büyük bir çaba sarf ediyordu. Köydeki o eski kerpiç evde Fuat'ın annesi Rabia Hanım, babası Hikmet Bey, biricik kız kardeşi Derya ve sayıları giderek azalan birkaç yakın akrabası köklerine sadık kalarak yaşamlarını sürdürmeye devam ediyordu. Fuat'ın annesi elli iki, babası ise

elli beş yaşının olgunluğunu taşıyan; kendi yağlarında kavrulan, kimsenin etlisine sütlüsüne karışmadan kendi dünyalarında sessizce yaşayan, ömürlerini toprakla ve bereketle hemhâl olarak geçirmiş, herkesin saygısını kazanmış insanlardı. Günlerinin büyük bir kısmını bağ bahçe işlerinin o hiç bitmeyen telaşıyla tüketir, akşamları ise damdaki üç beş koyunun melemesi ve kümeslerindeki tavukların gıdaklamaları arasında, doğanın içinde huzur bulmaya çalışırlardı.

Fuat'ın yirmi dört yaşına basmış olan çalışkan kız kardeşi Derya da tüm bu ağır köy ve tarla işlerinde anne ve babasına canla başla destek oluyor, evin tüm o yorucu yükünü genç omuzlarında tek başına göğüslüyordu. Özellikle bu yıl, ağabeyi Fuat'ın düğün telaşının da kapıya dayanmasıyla birlikte evdeki hazırlıklar iyice yoğunlaşmış, çeyiz serme ve misafir ağırlama gibi tatlı ama yorucu işler eklenince hâliyle Derya'nın gündelik mesaisi de katlanarak artmıştı. Fuat, hızlı adımlarla kendi evlerinin kapısına vardığında, anne ve babasını güneşin altında geçen yorucu tarla mesaisinden yeni dönmüş, üzerlerindeki yorgunlukla birlikte kapı önünde soluklanırken buldu. Onlarla ayaküstü, zamanın kısıtlı olmasından dolayı yaklaşık on dakikalık, kısa ama bir o kadar da samimi bir hâl hatır sorma faslı gerçekleştirip hasret giderdikten sonra; verdiği söze sadık kalarak hemen Mesutların evine doğru geri yöneldi. Mesut ise o sırada büyük bir heyecanla kendi evine daldığında, tavan arasına çıkmadan önce gözleri annesini ve babasını aramıştı ancak onlar henüz tarladan dönmemişlerdi. Gerçi bu duruma pek şaşırmadı; çünkü daha yoldayken annesi onu telefonla arayıp hâlâ işte olduklarını, geç döneceklerini söyleyerek kendisini önceden bilgilendirmişti. Mesut, evin bu ıssız hâlini fırsat bilerek vakit kaybetmeden merdivenlere yöneldi.

Mesut, daha ilçeden ayrılmadan ve tekerlekler dönmeye başlamadan hemen önce, bir evlatlık vazifesi olarak annesini arayıp köye doğru yola çıkacaklarını önceden haber vermek istemişti. Telefon bağlandığında, sesindeki o gizli heyecanı bastırmaya çalışarak, "Alo anne, nasılsın? Şimdi sağdıcım Fuat ile birlikte arabaya atladık, köye doğru yola koyuluyoruz. Orada halletmemiz gereken, aslında öyle çok hayati veya büyük olmayan ama bir an evvel aradan çıkarmamız gereken acil, ufak tefek bir işimiz vardı. Trafik ve yol durumu elverirse tahminen bir saate kadar köy sınırlarından içeri girmiş, bizim evin önünde oluruz." diyerek durumdan haberdar etmişti.

Münevver Hanım, yılların getirdiği o her zamanki anaç duyarlılığıyla ve evladının üzerine titreyen korumacı tavrıyla, "Tamam güzel oğlum, madem geleceksiniz hayırlısıyla, kazasız belasız gelin inşallah. Ama ne olursun yollarda acele edip de gaza yüklenmeyin, hız yapıp da bizim yüreğimizi ağzımıza getirmeyin, bizi burada korkutmayın." diyerek üst üste sıkı sıkıya tembihlemede bulunmuştu. Mesut da annesinin içindeki o klasik anne endişesini tamamen yok etmek ve içini ferah tutmasını sağlamak amacıyla, "Tamamdır benim bir tanecik anneciğim, sen hiç ama hiç merak etme; direksiyon başındayken gözümü yoldan ayırmam, gayet sakin ve dikkatli bir şekilde, kurallara uyarak geleceğiz." diye yumuşak bir dille yanıt vermişti.

Ancak ne var ki, yapılan bu telefon görüşmesinin üzerinden yaklaşık bir buçuk saat gibi, normal süreyi epey aşan uzun bir zaman dilimi geçmiş olmasına rağmen, o yaşlı ve emektar çift hâlâ evde görünmüyordu. Mesut, boş sokakta evin önünde dururken, "Herhâlde bizimkilerin tarladaki o yorucu işleri, sabah evden çıkarken düşündüklerinden çok daha uzun sür-

dü, bir türlü toparlayıp işi bitiremediler." diye içinden geçirdi. Kafasında durumu toparlamak adına hemen pratik bir B planı hazırladı: Annesiyle babası tarladaki o bitmek bilmeyen işlerini tamamen nihayete erdirip eve dönene kadar geçen süreyi boş geçirmeyecek, en azından tavan arasındaki o loş ve tozlu bölmede, kimseler görmesin diye gözlerden uzak gizlediği eski bir cam şişenin içindeki o meşhur define haritasını saklandığı yerden bulup yanına alacaktı. Böylece, haritayı cebe koyduktan sonra onları dünya gözüyle görüp birer hayır dualarını almak için tarlanın yolunu tutabilir, orada vedalaştıktan sonra da hiç vakit kaybetmeden doğrudan ilçeye doğru dönüş yoluna geçebilirlerdi.

Hızlı adımlarla eski evin büyük ahşap kapısına vardığında, kapının beklendiği gibi sıkıca kilitli olduğunu gördü. Fakat bu durum onun için en ufak bir engel ya da sorun teşkil etmiyordu; çünkü çocukluğundan beri bildiği o kapı anahtarının, yabancı gözlerden uzak, her zamanki gizli yerinde, o tanıdık kuytuda durduğunu çok iyi biliyordu. Sakin ve kendinden emin hamlelerle elini uzatıp anahtarı yerinden çıkardı, kilidin yuvasına sokup hafifçe çevirdi. Kapının o eski ahşap gıcırtısı eşliğinde kilidi açtı ve her köşesinde çocukluğunun izlerini taşıyan o çok tanıdık, sıcak evin içine ilk adımını attı.

Kapıdan içeri girer girmez hiçbir odada oyalanmadan, büyük bir sabırsızlıkla doğrudan üst kata çıkan ahşap merdivenlere yöneldi ve basamakları ikişer ikişer tırmanarak haritayı gizlediği o loş tavan arasına çıktı. Ancak büyük bir heyecanla haritayı bıraktığı, kimsenin aklına gelmeyecek o kuytu ve karanlık köşeye ulaşıp elini attığında, karşılaştığı boşluk yüzünden gözlerine inanamadı. Panik hâlinde orayı altüst etti, burayı didik didik taradı, çatının altındaki her bir deliğe, her bir kalas

boşluğuna baktı ama o emektar cam şişe hiçbir yerde yoktu. İçini kaplayan o ani şaşkınlık ve korku içinde, tavan arasının sessizliğinde kendi kendine yüksek sesle söylenmeye başladı: "Allah'ım delireceğim, acaba hafızam bana çok büyük bir oyun mu oynuyor, yoksa ben bu şişeyi tamamen başka bir yere mi saklamıştım? Hayır, hayır imkânı yok, haritanın tam olarak bu köşede olduğuna adımın Mesut olduğu kadar eminim. Çünkü buraya bizzat kendi ellerimle, ince ince hesaplayarak koymuş, evdeki kimse tesadüfen bile görmesin diye de üzerini eski kilimlerle iyice örtmüştüm."

İçini yavaş yavaş kaplamaya başlayan o amansız huzursuzluk ve korku dalgasıyla, elleri titreyerek hemen cebindeki telefonuna sarıldı ve hızla babasının numarasını tuşladı. Telefon açılır açılmaz, "Baba, selamun aleyküm, sesim net geliyor mu? Biz bizim sağdıç Fuat ile birlikte köye vardık, şu an evin içindeyim ama siz hâlâ tarladaki işinizi bitirip dönmemişsiniz. Baba sana çok acil bir şey sormam gerekiyor; ben bu tavan arasında, o köşede kendime göre eski bir cam şişe saklamıştım ama az önce yukarı çıktım, ne yaptıysam ne kadar aradıysam bir türlü bulamıyorum. Acaba buralarda son zamanlarda geniş çaplı bir temizlik, bir toparlama falan mı yaptınız? O küçük, tozlu eski şişeyi buralarda hiç gördünüz mü?" diye sordu. Sesindeki titremeyi gizlemeye çalışıyordu.

Telefonun diğer ucundaki Hüseyin Bey'in sakin bir ses tonuyla verdiği o kısa cevap, Mesut'un âdeta başından aşağı kaynar sular dökülmesine, beyninden vurulmuşa dönmesine sebep oldu: "Evet be oğlum, iyi bildin. Daha iki gün önce annenle beraber kış temizliği niyetine evin altını üstüne getirdik, tavan arasını da bir güzel temizledik. Artık evde kullanılmayan, bir köşede yer kaplayan gereksiz ne kadar eski püskü eşya,

kap kacak varsa hepsini çöpe atalım, evden uzaklaştıralım diye büyük çuvallara doldurup teker teker topladık."

Bu talihsiz sözleri babasının ağzından işittiği o uğursuz an, Mesut'un âdeta yüreği ağzına geldi, göğüs kafesi daraldı ve kalbi yerinden çıkacakmış gibi küt küt, çok hızlı bir şekilde atmaya başladı. Yıllardır büyük bir gizemle, büyük bir merakla ve tutkuyla peşinden koştuğu, geceler boyu hayallerini süsleyen ve her sıkıştığında "Bir gün bu şifreleri çözüp mutlaka çok zengin olacağım, ailemi kurtaracağım." diye büyük umutlar beslediği o paha biçilemez define haritası, şimdi sıradan bir çöp yığınının içinde, bir belediye kamyonunun arkasında ziyan mı olup gidecekti? Yaşadığı bu korkunç düşünce dalgası içinde boğulurken, neyse ki babası konuşmasının devamına karanlık dünyasını aydınlatacak küçük bir umut ışığı, bir teselli ekledi: "Ama dur oğlum, telaş yapma; aslında o çuvallara doldurduğumuz eski eşyaları henüz dışarıya, çöplüğe atmaya fırsat bulamadık, hepsi olduğu gibi evde duruyor. Evin alt katında ardiye olarak kullandığımız, o pek girilmeyen karanlık odaya hepsini üst üste gelecek şekilde istifledik. Muhtemelen senin o fellik fellik aradığın eski cam şişe de alt kattaki o çuvallardan birinin içindedir, bir aşağıya bak istersen."

Mesut, duyduğu bu sevindirici haberin ardından göğsünü sıkıştıran o ağır baskıdan kurtularak derin ve rahat bir nefes aldı. Telefonun ahizesine doğru, "Tamam babacığım, çok ama çok sağ ol, içime su serptin! Ben hiç vakit kaybetmeden şimdi hemen alt kattaki ardiyeye iniyor ve o bahsettiğin çuvalları teker teker aramaya başlıyorum. Peki, siz annemle birlikte tarladaki o yorucu işlerinizi bitirip eve ne zaman dönmeyi planlıyorsunuz, orada daha çok kalacak mısınız, işiniz çok sürer mi?" diye sordu. Babası, "Evet benim güzel evladım, buradaki

ekim dikim işimiz, toparlanmamız en az bir iki saat daha kesintisiz devam eder, erken dönemeyiz." deyince Mesut, "Anladım baba, tamam o zaman. Biz şişeyi bulduktan sonra öylece çekip gitmeyiz; ilçeye geri dönüş yoluna geçmeden evvel mutlaka sizin yanınıza, tarlaya kadar uğrarız, bir çayınızı içer, elinizi öpüp öyle vedalaşarak döneriz." diyerek içten bir şekilde telefonu kapattı.

Mesut'un annesi Münevver Hanım, elli dört yaşına yeni basmış, köy yerinde o sakinliği, derin sessizliği ve her düştüğü ortama vakar katan ağırbaşlılığıyla bilinen, etrafındaki herkese huzur ve güven veren çok özel bir kadındı. Babası Hüseyin Bey ise elli yedi yaşına merdiven dayamış olmasına rağmen, gençlere taş çıkartacak kadar oldukça çevik, yerinde duramayan tez canlı bir yapıya sahip ve elinden her türlü tamirat tadilat işi gelen, son derece on parmağında on marifet becerikli bir adamdı. Hüseyin Bey, aslında telefonu kapattıktan sonra oğlu Mesut'un tavan arasındaki o eski, tozlu cam şişeyi neden bu kadar canhıraş bir şekilde, âdeta canını dişine takarak aradığını tecrübesi sayesinde az çok tahmin edebiliyordu. Çünkü oğlu Mesut'un, tıpkı kendi rahmetli babası gibi yer altındaki saklı tarihe, gömülere ve define işlerine küçüklüğünden beri ne kadar büyük bir merak beslediğini çok iyi biliyordu. Yine de yanı başında duran biricik eşi Münevver Hanım'ı hiç yoktan yere endişelendirmemek, kalbini telaşlandırmamak adına durumu hiç bozuntuya vermedi, yüz hatlarını sabit tutarak sessizliğini sonuna kadar korudu.

Esasen Hüseyin Bey, kanından canından olan oğlu Mesut gibi define işlerine, gizemli haritalara zerre kadar hevesli ya da meraklı bir adam değildi; o, hayaller peşinde koşmaktansa daha çok eşiyle el ele verip kendi helal tarlasına, bahçesine

gitmeyi, alın teriyle toprağı işlemeyi ve orada helalinden emek sarf ederek çalışmayı severdi. Yine de köyde oturdukları zamanlarda, ara sıra oğlunu karşısına alır ve ona, "Bak benim güzel oğlum, canım ciğerim; şu sonu belirsiz, tehlikeli define işleriyle, gizemli kazılarla ömrünü çok fazla heba edip uğraşma. Sonun maazallah aynı deden gibi olur; o da bir ömür buralarda saklı altınlar aradı ama nihayetinde elinde hiçbir şey kalmadan ömrünü boş hayaller, asılsız umutlar peşinde koşturarak tüketti." diyerek babacan, şefkat dolu telkinlerde ve nasihatlerde bulunmayı da bir baba vazifesi olarak asla ihmal etmezdi.

Mesut, babasıyla yaptığı o kritik telefon görüşmesini sonlandırıp ahizeyi kapatır kapatmaz, içini kaplayan büyük bir acelecilik ve telaş dalgasıyla âdeta merdivenlerden aşağı süzüldü; evin alt katında bulunan ve her türlü döküntünün saklandığı o loş ardiyeye bir hışımla daldı. Kaybedecek tek bir saniyesi bile olmayan genç adam, o gizemli define haritasının içinde usulca beklediği emektar cam şişeyi bulabilmek için bir arama faaliyetine girişti. Ancak odanın kapısından içeri adım attığı an karşılaştığı manzara tam bir keşmekeş, tam bir kördüğüm hâlindeydi; ağzına kadar eski püskü giysilerle, yıllanmış ev eşyalarıyla doldurulmuş onlarca büyük bez çuval üst üste, gelişi güzel şekilde yığılmıştı. Bu düzensiz yığınlar yüzünden zaten küçük olan ardiye odası hem inanılmaz derecede dağınık görünüyor hem de içeri sızan azıcık ışığı keserek ortamı iyice karanlık ve kasvetli bir hâle sokuyordu. Mesut, o çuvalların derinliklerinde kaybolmuş küçücük şişeyi bir an evvel gün yüzüne çıkarabilmek adına, tozdan kirlenmiş elleriyle ağzı sicimlerle sıkıca bağlanmış olan çuvalların düğümlerini tek tek çözüyor, kafasını içlerine sokup her şeyi altüst ederek didik di-

Define Peşinde Bir Ömür: Macera Başlıyor!

Fuat ile Mesut... Define merakı söz konusu olduğunda akan suları durduran, ayrılmaz iki dost, iki kafadar.

Sıradan hayatları, Mesut'un dedesinden kalan eski bir cam şişeyle bir gecede tamamen değişir. Şişenin gizemli derinliklerinden çıkan ilk harita, onları alışılmışın çok ötesinde bir serüvenin içine fırlatır. Çünkü bu haritalar, bildiğiniz o klasik, üzerinde sadece bir "X" işareti olan haritalara hiç benzemiyor; her biri çözülmeyi bekleyen akıl almaz bulmacalar, şifreler ve sırlarla dolu!

Çözülen her gizem bir sonrakinin kapısını aralıyor, labirente dönen bu haritalar zinciri iki dostu tehlikeli ama bir o kadar da heyecan dolu bir girdabın içine çekiyor. Adım adım takip ettikleri bu gizemli izler, onları her seferinde soluk soluğa kalacakları yeni bir maceraya sürüklüyor.

Peki, bu tehlikeli oyunun sonunda iki kafadar büyük ödüle ulaşıp hayallerindeki zenginliğe kavuşabilecek mi? Yoksa gizemlerin arkasında onları çok daha büyük bir sürpriz mi bekliyor?

Gizem, dostluk ve dinmek bilmeyen bir heyecan...
Sayfaları çevirmeye hazırsanız, macera başlıyor!

ISBN: 978-625-5896-78-0
9 786255 896780

Tilki Kitap
tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.